

3 martie – 9 martie

Administrarea creștină a vieții și sfințirea

Textul de memorat: „Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire.” (1 Tesaloniceni 4:7)

Administrarea creștină este un subiect atât de amplu și de profund, încât se poate întâmpla să nu mai vedem imaginea de ansamblu din cauza numeroaselor detalii. Ea este și simplă, și complexă și, de aceea, poate fi ușor răstălmăcită. Fără ea, nici creștinul și nici biserica nu ar putea exista ori funcționa. A fi creștin înseamnă și a fi un bun administrator al bunurilor lui Dumnezeu.

„Ea nu este nici o teorie, nici o filosofie, ci este un program de activitate. Practic, este legea creștină a vieții. [...] Ea este necesară pentru o concepție adecvată asupra vieții și este esențială pentru o experiență religioasă autentică, activă. Nu este doar o chestiune de consimțământ mental, ci un act de voință și un acord clar și hotărât, cu implicații asupra întregului perimetru al vieții.” - LeRoy E. Froom, *Stewardship in Its Larger Aspects*, p. 5

Care sunt componentele esențiale ale administrării creștine? Săptămâna aceasta, ne vom ocupa mai pe larg de câteva aspecte ale responsabilității creștinului.

Duminică, 4 martie – Hristos înainte de orice

Biblia întregă vorbește despre Isus (Ioan 5:39), iar noi trebuie să ne raportăm mereu la El. Isus a suferit pedeapsa pentru păcat și Și-a dat viața ca „răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10:45). El are toată puterea în cer și pe pământ (Matei 28:18) și ține toate lucrurile în mâinile Sale (Ioan 13:3). Numele Său este mai presus de orice nume și, într-o zi, orice genunchi se va pleca înaintea Sa (Filipeni 2:9-11).

Hristos este sursa puterii noastre. Datorită Lui, ducem o viață demnă de a fi trăită, dovedindu-le tuturor că întreaga noastră atenție și energie se concentrează asupra Lui. El a fost unica prioritate a vieții lui Pavel, oriunde și oricând, indiferent prin ce trecea: „Pentru mine, a trăi este Hristos și a muri este un câștig” (Filipeni 1:21).

1. Ce loc ar trebui să ocupe Isus în tot ce facem, potrivit textelor următoare? Coloseni 1:16-18; Romani 8:21; 2 Corinteni 5:17

Nu putem fi niște buni creștini dacă nu îl avem pe Hristos în centrul vieții noastre (Galateni 2:20). El este esența speranței pe care o avem (Tit 2:13). „El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El” (Coloseni 1:17). La fel ca osia care se află în centrul roții și susține greutatea carului, El este axul în jurul căruia gravitează viața noastră ca administratori ai lui Dumnezeu. La fel ca osia solidă care oferă stabilitate, permițându-le roților să se învârtă, El este centrul fix și stabil al existenței noastre creștine (Evrei 13:8). El ar trebui să influențeze tot ce gândim și facem. Toate aspectele vieții noastre gravitează în jurul Său și își găsesc centrul în Hristos.

„Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). Hristos lucrează în noi ca să ne formeze caracterul pentru viața aceasta și pentru viața veșnică.

Una este să declari că Isus este totul pentru tine și cu totul alta este să dovedești acest lucru prin modul în care trăiești. Ce dovezi ai că El locuiește într-adevăr în inima ta?

Luni, 5 martie – Doctrina despre sanctuar

Doctrina despre sanctuar nu este abordată în mod obișnuit în cadrul discuțiilor despre administrarea creștină. Există totuși o legătură între ele, fiindcă ambele intră în alcătuirea sistemului nostru de convingeri. Sanctuarul este o parte esențială a acestui sistem: „înțelegerea corectă a lucrării de slujire [a lui Hristos] din sanctuarul ceresc este temelia credinței noastre” - Ellen G. White, *Evanghelizare*, ed. 2008, p. 176

Lucrarea desfășurată de Hristos în sanctuar (Evrei 6:19,20), pe baza morții și învierii Sale (2 Timotei 1:10), conferă stabilitate credinței noastre. El slujește acum în favoarea noastră în sanctuar (vezi Evrei 8:1,2).

2. Ce ne spun textele următoare despre slujirea Domnului Isus în sanctuar? 1 Ioan 2:1; Evrei 4:14-16; Apocalipsa 14:7

Doctrina despre sanctuar contribuie la clarificarea marelui adevăr despre mântuire și răscumpărare, esența teologiei creștine. Când privim la sanctuar, vedem nu doar moartea lui Hristos pentru noi, ci și slujirea Sa din sanctuarul ceresc. De asemenea, când privim la Locul Preasfânt, înțelegem importanța Legii lui Dumnezeu și realitatea judecății finale. În centrul tuturor acestora se află făgăduința răscumpărării, făcută posibilă prin jertfa lui Isus.

Viața creștinului reflectă marele adevăr al mântuirii, așa cum este el descoperit de doctrina despre sanctuar. Cu cât avansăm mai mult în înțelegerea lucrurilor pe care le-a făcut Hristos pentru noi și a lucrării pe care o împlinește în noi în prezent, cu atât ne apropiem mai mult de El, de slujirea și de misiunea Sa, de învățătura Sa.

Ce realități amintite în Evrei 4:14-16 ne susțin în lupta noastră cu păcatul și cu eul? Ce speranță ne inspiră ele?

Marti, 6 martie – Doctrina centrate pe Hristos

Sanctuarul este esențial pentru că în el este ilustrat atât de impresionant marele adevăr despre mântuire, pentru că în el ni se descoperă semnificația crucii. Și toate doctrinele noastre trebuie să aibă legătură cu promisiunea Evangheliei și cu mântuirea. Toate se trag, ca spițele unei roți, din marele adevăr al mântuirii prin credința în Isus.

„Jertfa lui Hristos pentru ispășirea păcatului este marele adevăr în jurul căruia se adună toate celelalte adevăruri. [...] Cei care studiază jertfa minunată a Răscumpărătorului cresc în har și în cunoștință.” - Comentariile lui Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 5, p. 1137

3. Ce a vrut să spună Isus atunci când S-a numit pe Sine „Adevărul”? Ce ni se cere să facem cu adevărul? Ioan 14:6; Ioan 17:17; 3 Ioan 3

Doctrinile credinței pe care o avem determină cine suntem și încotro ne îndreptăm. Ele nu sunt doar niște idei teologice abstracte; toate învățăturile adevărate sunt ancorate în Hristos și toate ar trebui să ne influențeze viața într-un fel sau altul. Identitatea noastră ca adventiști de ziua a șaptea este dată preponderent de ele. Învățăturile pe care le desprindem din Biblie ne fac ceea ce suntem.

Creștinul trebuie să trăiască adevărul așa cum este el în Isus și să îl trăiască în așa fel încât să-i influențeze pozitiv calitatea vieții. „Dacă, cel puțin, L-ați ascultat și dacă, potrivit adevărului care este în Isus, ați fost învățați cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare și să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și o sfințenie pe care le dă adevărul” (Efeseni 4:21-24).

În pasajul acesta, descoperim ce înseamnă să cunoaștem adevărul și, mai mult, ce înseamnă să-l trăim. A fi creștin nu înseamnă doar a crede niște doctrine, oricât de adevărate ar fi ele, ci a le transpune în viață și în relația cu ceilalți.

Miercuri, 7 martie – Soliile celor trei îngeri

Dumnezeu a avertizat lumea cu privire la o catastrofă iminentă doar în două ocazii: prima dată, în timpul lui Noe (Geneza 6:13-18; Matei 24:37), iar a doua oară, prin soliile celor trei îngeri (Apocalipsa 14:6-12). Soliile acestea dau vâlmășul la o parte și ne prezintă evenimentelor mondiale viitoare dintr-o perspectivă unică. Înțelegerea noastră cu privire la aceste solii s-a maturizat cu timpul. De exemplu, abia mai târziu s-a înțeles că îndreptățirea prin credința în Hristos este adevărul central al soliei îngerului al treilea (vezi Ellen G. White, *Evanghelizare*, ed. 2008, p. 152). Cu alte cuvinte, esența mesajului nostru prezent, pe care am fost chemați să-l proclamăm în lume, o constituie Isus și marea Sa jertfă pentru noi.

4. Care este ideea principală a celor trei solii? Ce le transmit ele locuitorilor planetei? Ce responsabilitate avem noi cu privire la mesajul lor și o viață corespunzătoare cu ceea ce credem? Apocalipsa 14:6-12

Misiunea noastră, ca adventiști de ziua a șaptea, în pregătirea pentru a doua venire a lui Hristos, este să prezentăm adevărul soliiilor celor trei îngeri. Oamenii trebuie să aibă ocazia să ia o decizie cu privire la veșnicie. Rolul creștinului este să conlucreze cu Dumnezeu în această misiune (2 Corinteni 5:20; 6:1-4).

„Într-un anumit sens, adventiștii de ziua a șaptea au fost trimiși în lume ca veghetori și purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima avertizare pentru o lume care piere. Asupra lor strălucește lumina minunată din Cuvântul lui Dumnezeu. Lor li s-a dat de îndeplinit o lucrare de cea mai mare importanță - proclamarea primei, a celei de-a doua și a celei de-a treia solii îngeresti. Nu există nicio altă lucrare de o asemenea importanță. Ei nu trebuie să îngăduie ca altceva să le absoarbă atenția.” - Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, ed. 2010, p. 20

De regulă, când vine vorba despre evenimentele ultimelor zile, gândul ne zboară în primul rând la date și scheme. Și acestea sunt importante, dar ce să facem ca să-L păstrăm în centrul mesajului nostru pe Isus și jertfa Sa pentru noi?

Joi, 8 martie – Administrarea creștină

5. Ce înseamnă cuvintele „sfințire” și „sfinți” în următoarele pasaje? Ce relație există între sfințire și administrarea creștină? 1 Petru 1:15,16; Evrei 12:14

Hristos dorește să ducem o viață sfântă (Evrei 9:14). Cât a trăit pe pământ, El ne-a arătat ce înseamnă să fii sfânt și să-I slujești lui Dumnezeu. Tot ce facem cu viața noastră și cu ce ne-a fost lăsat în grijă trebuie să fie după voia lui Dumnezeu. Deci sfințenia poate fi definită și prin administrarea corectă a acestor daruri.

Romanii au descoperit că roata unui car era mai rezistentă dacă aplicau pe obadă un cerc de metal. Meșterul încălzea metalul ca să-l poată trece ușor peste obadă. Apa rece îl contracta, fixându-l. Șina intra apoi în contact cu pământul când roata se învârtea.

Șina de pe obada roții poate simboliza conceptul de administrare creștină. Acesta este momentul adevărului, confruntarea vieții spirituale cu realitatea. Este locul unde credința trece prin suferințele și coborâșurile vieții, dă piept cu reușitele și eșecurile. Este locul unde convingerile noastre se materializează în vâltoarea și frecușul vieții. Administrarea creștină este învelișul exterior al identității și acțiunilor noastre. O viață bine gestionată se vede în conduită. Faptele noastre zilnice care îl descoperă pe Hristos sunt ca metalul roții care atinge pământul.

Faptele exercită o influență și ele trebuie să se afle sub controlul angajamentului nostru față de Hristos. Deviza vieții noastre să fie această asigurare și făgăduință: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13).

„Sfințirea sufletului prin lucrarea Duhului Sfânt este sădirea naturii Domnului Hristos în natura umană. Religia Evangheliei înseamnă prezența Domnului Hristos în viață, ca un principiu viu și lucrător. Ea înseamnă harul lui Hristos descoperit în caracter și exprimat prin fapte bune. Principiile Evangheliei nu pot fi separate de niciun domeniu al vieții practice. Fiecare ramură a experienței și a lucrării creștine trebuie să constituie o reprezentare a vieții Domnului Hristos.” - Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 2015, p. 291

Ce dovezi ai ca Hristos locuiește în inima ta, ca lucrează în tine și te transformă? În ce domenii mai e de lucru pentru a reflecta sfințenia Sa?

Vineri, 9 martie – Un gând de încheiere

Uneori, din cauză că la contactul cu solul se lărgea, era necesar ca șina metalică să fie pusă din nou pe roată. Refixarea se făcea prin ciocănire. Aceasta este o ilustrare pentru administrarea creștină ca sfințire practică. Ea înseamnă să ai gândul lui Hristos când te raportezi la toate aspectele vieții, chiar dacă te doare și e greu. Fie că este vorba despre întrebuițarea banilor, despre relațiile de familie sau despre locul de muncă, la toate trebuie să ne raportăm potrivit cu voința lui Hristos. Totuși, câteodată, nu ne însușim lecția decât prin experiențe dificile.

Nu este ușor să fixezi din nou metalul și nici să îți corectezi caracterul. Gândește-te la experiența lui Petru. El îl urmărea pe Isus peste tot și nu se aștepta să audă de la El aceste cuvinte: „Eu M-am rugat pentru tine ca să nu se piardă credința ta și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi” (Luca 22:32). Mai târziu, după ce L-a tăgăduit pe Isus, Petru s-a schimbat, dar numai în urma unei experiențe dureroase și dificile. Într-un anumit sens, experiența lui ca administrator al lui Dumnezeu a fost ca o repunere pe traiectorie. Iar Pavel s-a convertit și viața lui a luat o nouă direcție, dar numai după o „ciocănire” serioasă.

BIBLIA ȘI CARTEA *ISTORIA MÂNTUIRII* – STUDIU LA RÂND

Biblia: Marcu 1-7

1. Cum a fost afectată lucrarea lui Isus de vindecarea leproșului?
2. Ce făcea Isus pentru ca oamenii să fie în stare să priceapă Cuvântul?
3. În ce ținut istoric s-a dus un om vindecat de Isus să vestească ce făcuse Domnul pentru el?
4. Ce poruncă le-a dat Isus ucenicilor, chiar înainte de prima înmulțire a pâinilor?

Istoria mântuirii, capitolul 2

5. În ce consta munca lui Adam și a Evei în Eden?